

технологій виробництва сільськогосподарської продукції; реалізація інвестиційних проектів із придбання сільськогосподарської техніки на умовах лізингу; спрямування частини інвестицій на розвиток технологічної та виробничої інфраструктури; створення добровільних об'єднань фермерських господарств. [4].

Відповідно до Стратегії розвитку аграрного сектору економіки України на період до 2020 року аграрний сектор України, базовою складовою якого є сільське господарство, є системоутворювальним у національній економіці, формує засади збереження суверенності держави – продовольчу та у визначених межах економічну, екологічну та енергетичну безпеку, забезпечує розвиток технологічно пов'язаних галузей національної економіки та формує соціально-економічні основи розвитку сільських територій [2].

Таким чином, можн дійти до наступних висновків. В сучасних умовах розвитку фермерського господарства простежуються обмежені можливості державної фінансової підтримки і кредитного забезпечення, що у свою чергу стримують матеріально-технічне оснащення фермерських господарств, внаслідок чого більшість із них є дрібнотоварними виробниками з низьким рівнем інтенсифікації землеробства і тваринництва, не здатними конкурувати з іншими сільськогосподарськими підприємствами та брати участь у зовнішньоекономічній діяльності. Основна частина фермерів не має достатнього власного капіталу та належного доступу до кредитів, стабільних каналів реалізації виробленої продукції, обмежені у своїх фінансових та інноваційних можливостях, хоча на законодавчому рівня держава «усіма можливими і неможливими способами сприяє розвитку не тільки фермерському а й усьому сектору сільського господарства».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Закон України « Про фермерське господарство»: від 19.06.2003 року [Електронний ресурс] . – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/973-15>
2. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року»: від 17.10.2013 року [Електронний ресурс] . – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/806-2013-%D1%80>
3. Кадирус І.Г. Обґрунтування напрямів розвитку кластеризації фермерських та особистих селянських господарств. 2012. -№ 3. [Електронний ресурс] . – Режим доступу file:///C:/Users/Smart%20OK/Downloads/_3_2012.pdf
4. Полятикіна Л.І., Кадацька А.М. Стан та перспективи розвитку фермерських господарств в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis.../cgiirbis_64.exe?...2...1

О. Сорочкіна

Науковий керівник: к. ю. н М. О. Німак

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ НОТАРІУСА: ІНОЗЕМНИЙ ДОСВІД

Правовий статус нотаріуса змінювався впродовж років під впливом розвитку потреб суспільства, технічного прогресу тощо. Так, на сьогодні в Україні нотаріус є публічною особою, яка вчиняє нотаріальні дії, а також є державним реєстратором речових прав на нерухоме майно, державним реєстратором юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, суб'єктом фінансового моніторингу тощо. По-різному визначається правовий статус нотаріуса і в іноземних державах.

Зокрема, нотаріусом в італійській правовій системі є державна уповноважена особа, наділена правом надавати публічно-правову силу посвідченим ними документам. Особа, яка має бажання стати нотаріусом, повинна бути громадянином Італії або іншої держави-члена Європейського Союзу, якій виповнився 21 рік; мати вищу юридичну освіту; високі моральні якості; не мати судимості; отримати реєстрацію серед практиків на нотаріальній раді та здійснити цю практику

протягом вісімнадцяти місяців, з яких щонайменше протягом року постійно після закінчення навчання; успішно здати екзамени після закінчення нотаріальної практики. Нотаріус є одночасно особою вільної професії і представником держави, нагляд за якою здійснюється Міністерством юстиції, Прокуратурою Республіки і нотаріальними радами.

Специфіка нотаріальної діяльності у Франції робить її досить парадоксальною і полягає в об'єднанні в одній особі двох різних, навіть протилежних якостей: і посадової особи, якій держава делегувала офіційну функцію, і особи, що здійснює цю функцію у рамках ліберального статусу [1, с. 149].

Відповідно до ст. 11 Закону Республіки Польщі «Право про нотаріат» від 14 лютого 1991 року нотаріусом може бути особа яка: має польське громадянство, цивільні права та обов'язки (є діє та правоздатною; бездоганну репутацію та гарантує виконувати роботу нотаріуса як належить; досягла 27-літнього віку; отримала юридичну освіту в Республіці Польща або отримала диплом магістра з правознавства в іноземній державі, визнаний Республікою Польща; була стажером нотаріуса; особа, яка склала нотаріальний екзамени; пропрацювала в якості помічника нотаріуса не менше 3-ох років [2].

У США нотаріальні дії вчиняють «публічні нотаріуси» або «нотаріуси», уповноважені державою особи, які реалізують повноваження щодо вчинення нотаріальних дій як основного або додаткового виду діяльності. Публічний нотаріус у США отримує ліцензію на спеціальне використання печатки на визначений термін (4–5 років) з метою засвідчення певних дій та частіше реалізує свої повноваження як найманий працівник на підприємстві. Проте фактично він є звичайним працівником, який виконує лише механічні функції, та не має права надавати консультації, складати проекти документів тощо [3, с. 153]. В США особа має право стати нотаріусом, якщо вона не молодша 18 років, постійно проживає в будь-якому штаті, або має постійне місце роботи чи займається бізнесом в цьому штаті, легально проживає на території США, володіє англійською мовою, також ця особа повинна пройти курси навчання та успішно скласти письмовий іспит, надати для перевірки факту притягнення до кримінальної відповідальності свої відбитки пальців.

Як зазначає М. Бондарєва, на відміну від США, нотаріусами в Англії визнаються особи, які пройшли спеціальні процедури допуску до цієї професії та професійна компетенція і обізнаність яких підтверджена свідоцтвом на право здійснення діяльності соліситора або свідоцтвом на здійснення нотаріальної практики, обидва з яких видаються Судом Архієпископа Кентерберійського [3, с. 154].

Отже, кожна держава в силу своїх правових традицій визначає індивідуальні особливості правового статусу нотаріуса та встановлює власні вимоги для кандидатів на посаду нотаріуса. Звертаємо увагу, що з метою поліпшення інституту нотаріату в Україні, варто запозичити найбільш прийнятну для України іноземну практику підбору кандидатів на посаду нотаріуса.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ільїна Ю. П. Особливості правового статусу нотаріуса в деяких зарубіжних країнах. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2013. №5. С. 148–152.
2. Prawo o notariacie: Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. URL: <http://prawo.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19910220091/O/D19910091.pdf> (дата звернення: 21.10.2018).
3. Бондарєва М. Англосаксонський нотаріат: особливості організації та функціонування. *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка*. 2007. № 74-76. С. 43–47.

Х. Спільник

Науковий керівник – к.ю.н., доц. Н.П. Павлів-Самойл

ХАРАКТЕРИСТИКА ДЖЕРЕЛ ТРУДОВОГО ПРАВА

Кожна людина для забезпечення своїх як матеріальних, так і духовних потреб повинна реалізувати себе у певному виді діяльності, а тому вступає у трудові відносини. Даний вид суспільних відносин регулюється нормами права, що у свою чергу знаходять своє вираження у джерелах трудового права.